

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

XII. Eam tamen in universum orbem extendi debere contendebant Summi Pontifices.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15617

fectione extent canones secundæ synodi Oecumenicæ, atque item quarta, quæ unicuique Patriarchæ supremum harum causarum iudicium commiserunt. Nihil ergo aliud voluit Trullana synodus quam ostendere quænam auctoritas Pontifici Romano competat in suo patriarchatu, cujus limitibus circumferribi potestatem ei quæsitam in canonibus Sardicenisibus, tum etiam ut ostendat eam auctoritatem illi tributam esse, non à Concilio Nicæno, sed à Sardicensi. Ea namque est observatio Zonaræ ad canonem quintum Sardicensem: *Neque igitur hic canon à Nicæna synodo editus fuit, neque ad ipsum (id est, Romanum Pontificem) provocaciones ab omnibus Episcopis, sed ab iis tantummodo qui eidem subjecti erant, dari oportere decernit.* *Ἐτε δὲ τῶν ἐν Νύκτῃ συνόδου ἕτερον ἔχει, ἃ τε πῶτος ἁγίου Καλλίστου τῆς ἐπισκοπίας ἀνατίθοναι αὐτῷ, ἀπὸ τῆς ἁγιοκελεύσεως αὐτοῦ.*

XII. Verum licet ea Græcis mens esset ut effectus canonum Sardicensium egredi Occidentem non possent, Pontifices tamen Romani contendebant eos obtinere debere in universa Ecclesia; ut constat ex epistola Papæ Leonis primi inferius laudata, & ex communitorio Gelasij Papæ ad Faustum, cujus verba necessariò intelligenda sunt de canonibus Sardicenisibus: *Ipsi sunt canones, inquit Gelasius, qui appellationes totius Ecclesiæ ad huius sedis examen deferri voluerunt, ab ipsa verò nusquam prorsus appellari debere sanxerunt, ac per hoc illam de tota Ecclesia iudicare, ipsam ad nullius commutare iudicium, nec de ejus unquam præceperunt iudicio iudicari, sententiamque illius constituerunt non oportere dissolvi, cujus potius decreta sequenda mandarunt.*

CAPVT VI.
Synopsis.

I. Concilia orientalia poterant tantum decernere de causis disciplina, ad procurandam executionem canonum. Causas autem fidei vel regulas generales Ecclesiæ universa tractare non poterant absque interven- tu auctoritatis Episcopi Romani.

II. Hunc Romani Episcopi primatum agnoscebant orientales. Nihil in causis fidei aut de regulis generalibus definiri poterat absque ejus sententia. Socrates explicatus.

III. Hæc explicari debere visum est, ne quis existimet rematam fuisse in superioribus capitibus Romani Pontificis auctoritatem. Episcopi orientales, qui Romanam sedem appellaverunt, exagitati fuerant propter causam fidei. Quo casu poterant apostolicam sedem appellare.

IV. Eustathius Episcopus Sebastenus depositus ab Arrianis, literas à Liberio Papa obtinuit, quarum

Tom. II,

auctoritate restitutus est in sedem suam. De fide agebatur. Quare magni ponderis fuit epistola illa Libery. V. Eutyches non appellavit ad salum Pontificem Romanum. Appellavit enim synodis Romanam, Alexandrinam, Hierosolymitanam, & Thessalonicensem. Appellatio facta ad Patriarchas, censetur etiam facta ad eorum synodos. Cardinalis Perronius refutatus.

I. AUCTORITAS itaque Concilio- rum orientalium his limitibus circumscribi debet ut decernere tantum poterint de administrationibus & gubernationibus provinciarum, ut loquuntur canones, id est, de controversiis quæ incidunt in executione canonum de disciplina ecclesiastica latorum. Nam quoad causas quæ ad fidem spectant aut regulas generales Ecclesiæ universæ, certum est eas definiri non potuisse absque interventu auctoritatis Episcopi Romani. Quoniam cum cathedra Petri ea sit ex qua unitas sacerdotalis exorta est, ut loquitur Cyprianus, par erat ut reliquæ Ecclesiæ necessitate communionis unirentur cum Ecclesiâ Romana, eamque colerent tanquam caput & centrum unitatis, ut verbis Optati utamur. Constituto namque capite in Ecclesia, quemadmodum in collegio apostolico fuerat constitutum, sublata erant occasiones schismatum & hæreseon, ut observavit Hieronymus: quoniam ea ratione constitutus erat thronus qui radix & origo erat communionis omnium Episcoporum Ecclesiæ Dei, unde in omnes venerande communionis jura dimanant, ut aiebat Concilium Aquileiense generale sub Ambrosio. Huic enim sedi omnes Christiani adhærebant inter factiones & dissidia aliarum Ecclesiarum, exemplo Hieronymi, qui in trium Patriarcharum schismate, quo Antiochena Ecclesia laborabat, ad Damasum scribens, ait: *Beatitudini tue, id est, cathedra Petri, communionem conficior.* Hunc Romani Pontificis primatum agnoscebant orientales; ut constat ex epistola synodica Concilij Chalcedonenis ad Leonem Papam, in qua eum disertis verbis vocant caput universalis Ecclesiæ. At ex primatu illo jus quoddam eximium sequebatur, quod Romano Pontifici compete- bat, absque cujus interventu non licebat causas fidei definire nec generales regulas condere pro Ecclesia universa. Hic enim sensus est ejus legis ecclesiasticæ cujus mentionem facit Socrates, quàmque Iulius allegabat adversus orientales, nimirum Ecclesiâ non posse canonizari absque sententia Episcopi Romani, id est, novas regulas, & canones generales, à quibus aliquid introduceretur adversus vetustam consuetudinem, decerni non posse quin Romanus Pontifex deliberationi in-

Vide supra lib. 1.
c. 2.

Vide supra lib. 4.
cap. 10. §. 2. in
margine.

Vide supra lib. 4.
cap. 11. §. 1. & 12.
Additione.

§f